

καὶ συνίσταται ἐκ τῶν ἐξῆς μερῶν, ὧν τὸ μὲν παχύτερον, καλεῖται ὠοθήκη καὶ ἐμπεριέχει σωματίον τι ὠάριον ὀνομαζόμενον, τὸ δὲ ἀνώτερον εἶναι λεπτότερον, καλεῖται στύλος καὶ ἀπολήγει εἰς ἐξόγκωσιν μικράν, τὸ στίγμα, αἰείποτε ὑγρὰν ἔχον τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἰξώδη.

Ἡ ὠοθήκη ἐμπεριέχει μίαν ἢ περισσοτέρας κοιλίας, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὁποίων ὀνομάζεται μονόχωρος ἢ ὠοθήκη, δίχωρος, τρίχωρος, πολύχωρος. Μονόχωρος εἶναι ἢ ὠοθήκη, ὅταν εἷς καὶ μόνος ὑπερος ὑπάρχη εἰς τὸ ἄνθος, δίχωρος κ. τ. ὅταν πολλοὶ ὑπεροὶ παρακείμενοι συνεφύησαν καὶ ἀπετέλεσαν ἓνα, ὅτε τέμνοντες ὀριζοντίως τὴν ὠοθήκην εὐρίσκομεν τὸ κοῖλον αὐτῆς διηρημένον εἰς τόσους χώρους, ὅσοι ἦσαν οἱ συνελθόντες ὑπεροὶ καὶ εἰς ἓνα συμ. φυέντες. Ἐνίοτε τὰ μεταξὺ τῶν χώρων τούτων διαφράγματα ἀφανίζονται καὶ ὁ ὑπερος παρυσιάζεται ὡς ἀπλοῦς, ἀλλὰ καὶ τότε δύναται ὁ παρατηρητῆς ἀκόμη νὰ ἴδῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποτελεσάντων αὐτὸν λοιπῶν ὑπερών, ἐὰν λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὸ μὲν τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ διάταξιν τῶν ὠαρίων, τὸ δὲ τὰ ὅλως ἀδιάκριτα μένοντα στίγματα.

Κατὰ τι σημεῖον τῆς ἔσω ἐπιφανείας τῶν κοιλιῶν τούτων ὑπάρχει ἐπίπεδός τις ἐξοχή, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναπτύσσονται τὰ ὠάρια, καὶ ἢ ὁποία ἐξάναλογία, ἀπὸ τῶν ζῶων ὀνομάσθη πλακοῦς.

Τὸ ὠάριον εἶναι τὸ μέλλον ἔμβρυον τῆς ὠοθήκης· ἐκ τρυφερωτάτου δὲ συνεκτικοῦ ἴστου ἀποτελούμενον ὁμοιάζει πολὺ πρὸς μαστίδιον καὶ εἶναι προσκεκολλημένον ἐπὶ τοῦ πλακοῦτος ἢ ἀμέσως (ἐπιφύεσ) ἢ διὰ νήματος, τὸ ὁποῖον χῶρον ὀνομάζουσι.

Τὸ ὠάριον ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀναπτύξεώς του γυμνὸν μείναν ἤδη ἄρχεται ὑπὸ ὑμένων καλυπτόμενον. Ἐν πρώτοις παρατηρεῖται περὶ τὴν βάσιν αὐτοῦ περιφερῆς ἐξόγκωσις, ἢ ὁποία πρὸς τὴν κορυφὴν βαινούσα σύξανομένη μεταβάλλεται εἰς μεμβράναν καὶ περιβάλλει τὸ ὠάριον, πλὴν τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν γυμνὴν ἀφίνει. Ἐνῶ ὁμως ἡ ἐργασία αὕτη γίνεται καὶ δὲν ἔφθασεν εἰς πέρας, νέα ἐξόγκωσις ἀναφαίνεται εἰς τὴν βάσιν τοῦ ὠα-